

šenju mednarodnih določil. Njegovo brodovje se nahaja izven vodovja pripadajočega kaki državi. Saj se mu tu ni treba bati nenadnega napada. Svojo vožnjo je znal uporabiti v to, da njegovo brodovje predstavlja sedaj eno telo in eno dušo.

Imenovani list tudi zastopa misel, da se Togo sedaj ne bo odločil za resen napad. Zaradi tega se mu pa nikakor ne sme očitati strahopetnost, ampak namen mu je bil vedno, da je nastopal skrajno previdno. To je tudi pametno, kajti japonski admiral umeje dobro, koliko je sedaj v igri za Japonsko. On ve, da Rusija, tudi če izgubi brodovje Roždestvenskega, ni še izgubila vsega. Za Japonsko pa pomenja brodovje Toga — vse! Izguba tega brodovja bi pomenjala — če že ne konca — pa vsaj začetek konca.

O namenih admirala Roždestvenskega piše tržaški dnevnik „Edinost“: Da si nimamo niti sedaj še natančnih sporočil o bivanju III. ruskega brodovja, oziroma njega pridruženju k brodovju Roždestvenskega — in smo celo tega nazora, da ne dobimo takih povsem določenih sporočil iz tega jednostavnega vzroka, ker Rusom ne kaže obešati to na veliki zvon — vendar smatramo mi za gotovo, da se Nebo-gatov že nahaja v Južnokitajskem vodovju. Z združenjem se odpira nov čas za delovanje Roždestvenskega. Prva naloga za delovanje Roždestvenskega je sedaj ta, da vsa tri brodovja za mesece preskrbi z vsemi potrebščinami za nadaljnje napredno gibanje. Nadaljnji cilj Roždestvenskega mora biti ta, da si izbere mesto za usidranje brodovja in za skladišča, to je: temelj za svoje brodovje. Kje bi mogel biti ta temelj? Dosedaj — od 15. oktobra sem — je vozil po samo tujem vodovju, kjer ni smel — po zahtevah mednarodnih predpisov — nikjer dolgo pristati ob kopno. Tega pa ni treba še le povdarjati, kako potrebno je za brodovje, ki je skoro sedem mesecev vozilo po odprtem morju, da dobi mesto za usidranje ladij, za odpočitje in za najrazličnejše poprave, katerih potreba je gotovo nastala. To je že čisto človeška potreba, ne glede na to, da je to v očigled bodočih odločilnih dogodkov posebno in v veliki meri potrebno, da je brodovje povsem pripravljeno. To se pravi: da so ladje čiste, da so stroji in vsi aparati v najboljšem stanju, da je moštvo po primernem odpočitku telesno in duševno vsposobljeno za veliki boj, da se nagromadi kolikor le možno veliko živil in streljiva na kakem kraju na kopnem, ležečem v določeni prodiralni smeri čim bližje sovražniku. To je vse potrebno, zato, da se brodovje vsaj za čas bojevanja povsem osamosvoji od velikega trena, to je, od prevoznih ladij. To ravno ni bilo možno dosedaj. Prevoznim ladjam je torej le ta naloga, da na določenem kopnem izkrcajo svoje tovore, in da se oddaljijo, ker one ne pripadajo k boju in bi bile na bojišču za poveljnika le ovira. Kajti če bi bile tu, bi jih morale ščititi vojne ladje, ki bile vsled tega izgubljene za boj.

S tem smo menda pojasnili dovolj, kako važno je, da si rusko brodovje po tolikih mesecih določi in zadobi označeni temelj. Kje bi mogel biti ta temelj? Le ob vходу v Vztočno-kitajsko morje, to je, v območju japonskega otočja, posebej ali ob otoku Formoza, ali ob zapadno od tega ležečih otokih Peskadores, ali ob otokih ob Luču, ki leže vztočno od Formoze. Vsakako se Roždestvenski odloči za kakov otok, ki leži v najkrajši smeri poti od njegovega sedanjega stališča proti Korejski cesti; in sicer se odloči za tak otok, ki bo nudil največ varnosti pred nenadnimi napadi

roparjev. Velika množica pisanega ljudstva je hitela v kreber proti Velikemu Slomu, da bi na skriti, majhni, trdnjavi podobni samostanski zidnici* našla varnega zavetja. Samostanska viničarija je komaj hranila od vseh strani bežeče množice za svojimi trdnimi zidovi.

* Nekdanja samostanska viničarija obstoja še danes z vsemi svojimi obilnimi poslopji v Gornji Subidoli, pod imenom Grad — pol ure nad Ločami.

od strani sovražnega brodovja. Zato se nam ne zdi verjetno, da bi si izbral otok Formoza sam, marveč se bržkone odloči za kakov manjši otok, ki ga bo mogel nadvladati brez posebnih priprav. Čim bo dotični otok zaseden od ruskega brodovja, se bo smatral kakor posebno lastno ozemlje in s tem trenutkom nehajo vse težave in situosti radi ozirov na dolžno mednarodno pravo.

Od tega temelja se prične bojevanje, čim so dovršene vse potrebe. Vse kaže pa, da bo to potrebovalo mnogo časa in verjetno je, da dospe na skrajni Vzток tudi četrto brodovje, predno se izvrše odločilni boji na morju. Do tedaj bo Roždestvenski gromadil zaloge na dotičnem temelju in izvrševal poprave, utrdbe, ter prirejal doke za popraviljanje ladij. Mej tem mu bo tudi vršiti važno nalogo s tem, da bo varoval južno Kitajsko morje, pot za prevoze od preliva Malaka do otoka Formoza. Tu bodo namreč ruski prevozi najbolj nadlegovani od japonskih križarjev. Ker rečena pot znaša najmanj sedem dnij, menim, da varovanje prevozov Roždestvenski tako uredi, da sestavi posebno spremljevalno brodovje, ki bo vozilo nasproti prevoznim ladjam, jih spremljalo in odbijalo namere sovražnih ladij. V to se utegne izbrati par starejih ruskih obrežnih oklopnjak iz tretjega brodovja.

Dopisi.

Dobrna pri Celju. Bralno društvo na Dobrni je postalo zagrizenim svojim nasprotnikom zopet neprijetno in sedaj iščejo prilicnosti, da bi se maščevali nad njim. Med tem, ko si je društvo vedelo pridobiti priznanje in pohvalo od vseh pametnih ljudi daleč na okoli, je dobrnskimi nemčurjem in njihovim prijateljem — trn v peti. Komaj je pokazalo zopet krasno svojo zastavo, zašumelo je v nemčurski „goši“ in vse, kar leze in gre po nemčurskih nogah, se je zagnalo vanj. Društvo ima sicer navado, da se samo malo otrese in vsa nemčurska svojat popade na tla in tudi sedaj menda ne bo treba drugega. Nekaj novega je pa danes v tem, da se je nemčurski druhali pridružil tudi Hrvat Milan Podhraski, po svojem poklicu „salondier“ v dobrnskih toplicah. Ta hoče nositi zvonec v boju proti društvu. Vsi Dobrnčani smo mislili, da je Milan plačan z deželnim denarjem samo za to, da skrbi za toplice. Da se pa da rabiti tudi v boju proti slovenski narodnosti, to nam je novo. Govori se o Milanu, da imenuje Slovence „bindische Hunde.“ Ne trdimo, da je to rekel, pač pa pozivljamo Milana, da nam v kratkem odgovori po resnici, če je trdil kaj takega ali ne, da vemo v bodoče svoje prijateljstvo proti njemu vravnati. Če ne dobimo odgovora, bo Milan s tem priznal, da je dotične besede v resnici govoril. Milana smo že slišali peti „Lepa naša domovina“; od kod je sedaj vzel ljubezen do nemčurske domovine, res ne vemo. V zadnjem času pa se je možu bojda zgodila nesreča. Šel je po temi po cesti. Če se je vračal iz Velenja, kamor so dobrnski Neslovenci napravili nek izlet, ali pa od Šemerla, kjer so bojda imeli zopet enkrat neko vajo, še ni dognano. Kratko malo, nekaj se mu je zgodilo, o čemur Mil in ni prav nič zadovoljen. Radi verjamemo! Da je stvar zanimivejša, govorilo se je drugi dan javno po Toplici: Milan je bil tepen in sicer od — „Bralnega društva“! Ta misel je res vredna nemčurskih slamnatih možgan! Kolikor nam je znano, se društvo za Milana briga toliko, kakor za sneg iz 19. stoletja. Če se bo pa Milan preveč brigal za „Bralno društvo“, lahko postane ustanovni ud.

Take prilicnosti pa ni smela zamuditi, kakor se zdi, žena znanega Pirtovscheka, od dežele plačanega vrtnarja v dobrnskih toplicah. V prevelikem veselju ali jezi nad nezgodo Milanovo izdala je bojda veliko skrivnost. Da pa ne bo trdila, da jo napadamo brez vzroka, vprašamo jo samo prav uljudno: Milostljiva! ali ste res izrekli sledeče: „Zdaj smo bili tepeni od „Bralnega društva“, drugo-

krat se jim bo „toplih“ povrnilo“? Mi ne verjamemo, da bi se ženska izrazila tako bojevito, za to želimo kmalu odgovora.

Kakor se vidi, prihaja sedaj mrzel veter za Slovence od toplic sem. Dobro! Počakali bomo na odgovor Pirtovschekove, in da se razjasni stvar z Milanom. Če se pa izkaže kot resnica, da vodijo deželni uslužbenci boj proti slovenski narodnosti na Dobrni, opozorimo že lahko danes štajerski deželni odbor, da si bo pridobil velike zasluge za deželne toplice na Dobrni s tem, ako prej ko mogoče pomete z ostro metlo po toplicah. Če pa to ne bo zadostovalo, mu odkrito obljubimo, da bomo začeli odpor proti toplicam samim. Zanesli bodemo agitacijo v najširšo javnost in vneli vihar, ki se ne bo polegel poprej, dokler ne dosežemo vsaj tega, da ne bodo blatili slovenskega ljudstva tisti, ki so plačani deloma tudi s slovenskim denarjem. In če se število topličarjev skrči pri tem tudi na sto, nam bo vse eno. Ako so brezobzirni oni, tudi nam ne bo treba imeti ozirov. Danes še ne obdolžujemo nikogar, hočemo še počakati, pozivljamo pa predsedništvo društva in odbor, da naj se skliče v kratkem odborova seja ali pa izvanredni občni zbor, da vemo vsi, pri čem da smo. Hočemo biti na jasnem: doma, v toplici in v — Gradu!

Vitanje. (Različne novice.) Velikonočne praznike so nekateri zlikovci porabili v to, da so drug drugemu kri puščali. Pri tem velevažnem in zanimivem opravilu pa se enemu izmed njih ni godilo najbolje. Ne baš rahlo na tla položen si je moral dati odpreti več žil. Posebno goreče se je tega padarskega opravila lotil fant, katerega je Bog kaznoval že s tem, da mu je odvzel obe nogi. Ker pa ve, da je pohabljeni siromaček, mu mora orožje pomagati. Pri tej slovesni priliki je imel seboj kar štiri nože; dva skrita v noginih podstavkih. Ko je sedaj videl svojo žrtev, kateri navadno ne more seči do glave ali prs, na tleh ležečo, jo je obdelaval zelo vneto. Moral pa se bo za to prijaznost zagovarjati pred sodnijo, ker so orožniki njemu in njegovim tovarišem z verižicami roke merili ter jih spremili v luknjo kašo pihat. Radovedni smo, kako dolgo se bodo ti ljubeznivi junaki tam hladili, ko se dobro spominjamo, da so nekateri mladeniči bili zaprti več mesecev, ker so po trgu z bičem pokali.

Dne 2. t. m. se je pri neki dobri hiši pripetila nesreča. Mati je vzela svojega otročička v svojo postelj ter utrujena zaspala. Zjutraj pa ga je našla mrtvega. Brž so ljudje govorili, da je otrok zaduščen. Zadeva je bila naznanjena oblastvim. Pogreb je bil prepovedan, dokler niso otroka raztelesili. A komisija je dognala, da je bila smrt povzročena od pljučnice. Družino je vse to bridko zadelo, ker skoro bi se bila morala mati pri vsej svoji nesreči še zagovarjati, kar bi tudi ne imelo dobrih posledic.

Nadebudno otroče je umrlo tukajšnjemu gozdarju. Iz prijazne ljubeznivosti do njega so se pogreba udeležili vsi imenitnejši Vitanjčani, tudi taki, ki nikoli ne vidijo ali vsaj ne pogledajo na cerkve in na katoliškega duhovnika. Vendar so pri tej priliki pokazali, da je v njih srcih še globoko vkoreninjen verski duh. Vse to je lepo. A nekaj je menda izrednega. Čudno je, zakaj napredni in z modo „seno, slama“ korakajoči tržani k takim rečem jemljajo svoje pse. Ali se nikoli ne morejo ločiti od svojih „pudlnov“? Že vejo, zakaj ne. Vendar imenitne gospe bi jim naj dopovedale, da naj pustijo v miru grobove vernih katoličanov, če se hočejo ozirati na gomile slabovernih tržanov.

Pišee pri Brežicah. (Naša občina.) Iz Pišec, ležečih pod slovenske Orlice, prinese, dragi „Slov. Gospodar“, pač malokedaj kako novico. Temu kriva je naša zaspanost. Kljub temu se mora priznati, da je bilo pred leti v tem oziru še na slabšem. Pišeece so znane vsakemu poznavalcu kot priljubljeno vinarsko zatišje. Vsled tega so tukajšnji prebivalci takorekoč navezani z dušo in telesom na priljubljene njim vinske gorice. In to je vzrok, da

zaostajajo v vseh drugih kmetijskih strokah, kakor v sadjarstvu, živinoreji, poljedelstvu i. t. d., kar bi z ozirom na zelo ugodno lego in podnebje mnogim več donášalo, kakor vinarstvo, katero sedaj z novo ameriško trto pri pomanjkanju silno dragih delavcev mnogo več stane, kakor v prejšnji dobi. Z ozirom na predstoječe je res zelo potrebna ustanovitev kmetijsko-strokovne šole v brežiškem okraju, katera naj bi imela, ako je sploh to mogoče, učni oddelek za pletenje jerbasonov, ker velika škoda je, da se trtice ali šibice za pletenje jerbasonov, katere se tukaj v veliki množini pridelujejo, odpošiljajo na Primorsko in Laško, od koder potem dobivamo jerbasone.

Želeti bi bilo, naj bi tukajšnji uplivni rodoljubi v tej zadevi že vendar kaj ukrenili, ker se, kakor je znano, žalibog od umestne strani za nas uboge Slovence le bore malo stori. Posebno mi, ki bivamo na skrajnem delu nam drage štajerske dežele, smo že takorekoč pozabljeni.

Ne ostaja nam toraj nič drugega, kakor da se ravnamo po znanem reku: „Pomagaj si sam in Bog ti bode pomagal.“ V tem smislu delovalo se je zadnja leta v Pišecah, katere so se takorekoč prelévile.

Ustanovila se je posojilnica, bralno in tamburaško društvo, e. kr. brzojavni in poštni urad z dvakratnim voznim prometom na dan. Občina si je oskrbela prostorno lastno sejmišče, lastno občinsko hišo z vinogradom, kupila najlepši stavbeni prostor v Pišecah, kjer je postavila krasno petrazredno šolsko poslopje, katera stavba je žalibog potisnila do sedaj res v gmotnem oziru na dobrem stoječe občino v dolgove. Kljub temu si občina prizadeva, še novih sejmov dobiti, vodovod postaviti, kateri bi iz občinskega tik župnišča ležečega močnega vrelca privajal vodo k posameznim hišam. Deluje se že mnogo let za napravo prepotrebne okrajne ceste, kot zveza s sosedno bizeljsko občino, ker bi ista olajšala in povzdignila promet obeh občin.

Občinski odbor Pišeece spomnil se je v svoji seji dne 25. marca t. l. tudi svojih dveh mnogozasluznih mož, ter iste imenoval svojim častnim občanom in sicer: Gospoda Antona Kokot, nadučitelja v pokoju, kateri je tukaj nad 40 let marljivo in hvalevredno deloval, in gosp. Franca Gerec, veleposestnika in tukajšnjega narodnega trgovca za njega obče zasluže, posebno za mnoge dobrote, skazane tukajšnjim ubožcem.

Častne diplome bodo se dotičnim v kratkem izročile. Rad bi še omenil o tukajšnjih štajercijancih in iz sosednih občin, pa se bojim gospod urednikovih škarij, torej isto prihodnjic. Pišecan.

Marten na Vestfalskem. Slovenci po Vestfalskem in ob Reni se to leto posebno srečne počutimo! Pred prazniki so nas namreč obiskali slovenski gospodje misijonarji. Dne 15. aprila so gospodje v Hambornu, ki je središče tukajšnjih Slovencev, srečno sv. misijon dokončali in dne 16. aprila so odpotovali nazaj v domovino. Večina nas Slovencev žaluje za njimi, ker mi bi radi, da bi vedno med nami ostali. Tukaj v Martenu so nas gospod o. Emerik Mirko posamezno po kolonijah obiskali. Potem smo šli v tukajšno farno cerkev, ki je posvečena sv. Družini. Ko so nastopili na prižnici in nas v maternem jeziku pozdravili, se je marsikateremu porosilo oko veselja in sreče, da vsaj enkrat v letu slišimo materne besede na sv. mestu. Malo nas je tukaj slovenskih naseljencev, vendar pa se je petje lavretanskih litanij tako ubrano razlegalo, da se je posebno domačemu g. župniku dopadlo, čeprav nas niso nobene besede razumeli. Pa so rekli, da Slovenci lepše pojejo kakor Poljaki. Ako še ostane naprej to število Slovencev, treba bi bilo misliti, kako bi se dalo narediti, da bi se stalno naselil en slovenski duhovnik v teh krajih in nam po vsem Vestfalskem in na Reni pastiroval. Dragi rojaki v domovini, pomagajte nam do napredka, da bi Slovenci dobili sem enega stalnega gospoda. V Martenu se snuje Avstrijsko rudarsko društvo za Slovence. Vrlo!

Pittsburg v Severni Ameriki, dne 13. aprila 1905. Po lastni skušnji svarim vas, dragi mi rojaki Slovenskega Štajerja, v vaš lastni prid, da se nikakor ne izseljujete iz vaših ljubeznivih slovenskih domov tako nepremišljeno in v obilnem številu v to zapuščeno in žalostno Ameriko. Vzroki so sledeči: Tukaj je vse prenapolnjeno z delavci. Samo od meseca prosinca do konca meseca sušca prišlo je sem nič manj nego 74.000 delavcev kruha iskat. Lahko si mislite, da še prihajajo vedno bolj in bolj; pritisk je ogromen po vseh tovarnah in rudokopih, tako da delavcem ne morejo delodajalci dovolj z delom postreči, temveč odtrgajo še prejšnjim delavcem plačo vsled tega, ker jih imajo dovolj na razpolago, a novi privandrovcu pa tavajo okoli brez vsakega opravka in kratijo in tratijo najdražje kar je na svetu, namreč zlati čas. Mislite si, dragi Slovenci, da tukaj ni vedno dosti dela. Pisec teh vrst sem srečen, ako dobim trikrat v tednu delo, a druge dni ne zaslužim nič, akoravno sem vajen dela in sem že dalj časa v Ameriki. In zakaj to, ker je preveliko delavcev, ki čakajo dela.

Svarim vas tudi, dragi mi rojaki, z ozirom na vaš dnevni blagor. Vedite, tukaj v Ameriki ne boste videli in ne slišali mnogo krščanskega, temveč šopiri se očitno pohujšanje, nevera in bogokletstvo, ter zaničevanje matere božje Marije in vsega, kar je krščanskega, sv. zakramentov in vseh drugih krščanskih dolžnosti. Kristjana tukaj grozno osramotijo. Ženijo se po civilnem zakonu na 3 leta tudi naši Slovenci. Nekateri lažejo, da so samskega stanu, akoravno so pustili doma ženo in kopo otrok.

Amerika je tudi silno nevaren kraj. Tukaj se ne vpraša mnogo po umoru in uboju, kakor v Avstriji. Nič ni mar gosposki za človeško zdravje ter obstanek in življenje, ampak pravijo, saj ljudij je itak preveč na svetu.

Kaj je temu vzrok, dragi rojaki, da se v tako ogromnem številu podajate v Ameriko? Gotovo ne greste radovoljno in iz prevzetije ali radovednosti. Nikakor ne! Prisiljeni ste, kar sam predobro znam in kar je tudi mene pognalo prek velikanske morske mlake. Žalibog, da so nas slabe razmere tako daleč pripeljale. Posušil se nam je vir, iz katerega smo zajemali takorekoč našečasno življenje, denar, in to so bile lepe zelene gorice, katere so nam donášale leto za letom obilo potrebne denarja, s katerim smo se borili za naš obstanek. Ali zdaj je vsahnil ta vir zaradi trtne uši in več drugih njenih sovražnikov za dolga časa. To je krivo tako obžalovanja vrednega položaja našega. Navrh nam pa še tudi gosposka nalaga neznosne zemljiščne davke vedno večje in večje, namesto da bi nam jih bila znižala, ter nam podelila brezobrestna posojila, za katera smo prosili že pred tremi leti. Žalibog, nismo bili uslišani, gosposka srca bila so pretrda, da bi se bila o pravem času omehčala za blagor in obstanek tako prepotrebne kmetskega stanu, ter mu podelila še v pravem času zaželjeno podporo.

Tam blizu Sotle na Sp. Štajerskem je krivo propadu kmetskega stanu, kar je meni prav dobro znano, ker gosposka ne dovoli v tamošnjem okrožju boljše poti ali ceste do bližnjega mesta Celje in najbližnje železniške postaje. Leto za letom odbijejo to prepotrebno vozno pot, navzlic mnogoštevilnim tamošnjim kmetom, kateri so vsak po svoji moči obljubili za to cesto prostovoljno denar in drugo potrebno gradivo.

Tako se poda marsikateri kmet v daljni, tuji svet, v Ameriko, iskat boljšega obstanka. In pri tem se jih ponasreči telesno in duševno na tisoče.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Umril je na Spodnjem Bregu pri Ptujju dne 27. aprila po 14 letni mučni bolezni g. Alojzij Jurca, brat g. Ant. Jurca,

veleposestnika na Ptujju. — Dne 28. aprila pa je umrl tudi na Bregu pri Ptujju gospod Franc Leskoschegg (Leskovšek!) po kratki bolezni v najboljši moški dobi; bil je zagrizen sovražnik Slovencev! Naj mu sveti večna luč! — Umril je v Mozirju dne 28. m. g. dr. F. Böhm, okrožni zdravnik.

Nemška surovost. Včeraj, dne 3. t. m. je bila v Narodnem domu v Mariboru pevska vaja bralnega in pevskega društva „Maribor“ v I. nadstropju. Med petjem priletel naenkrat kakor jajce debel kamen skozi okno. K sreči je zadel ob mizo in od tam zletel nekemu gospodu v prsa. Velika nesreča pa bi se bila lahko zgodila, če bi bil priletel kamen komu v glavo. Torej niti v lastni hiši niso Slovenci v Mariboru več svojega življenja varni. Take posledke ima grdo in nesramno psovovanje mariborske nemške cunje „Marb. Zeitung“!

Pozor, posestniki konj! V Mariboru in okolici se je pojavil pri konjih srab (garje). Vsak, ki opazi na svojem konju tako bolezen, mora to takoj naznaniti občinskemu uradu, sicer bo kaznovan z globo 600 kron ali pa z dvamesečno ječo. Znaki te bolezni so: na vratu in na ramah nastanejo majhne bule, kjer izpadejo lasi in postane krasta. Konj grize in praska, ker ga vse srbi. Zato se tudi vrže na tla in se valja.

Kmet, uboga para! Naša dežela je napravila mnogo trtnic, da bi pomagala kmetu. Toda trtnice ne donášajo kmetu one koristi, kakor bi bilo želeti. Po vseh zasebnih trtnicah se dobe letos trte za nasad po 5 gld., v deželnih trtnicah pa po 8 gld. In zraven še mora kmet pri dači plačevati različne direktorje in inspektorje trtnic! Toda da bi še bile trte kaj vredne! Iz deželne trtnice v Kamnici je dobil neki kmet 500 trt, pognalo jih je med 100 komaj 14. Predlanskim je naročil neki kmet 600 trt iz Lembaha, dobil je večinoma suhe trte. Neki kmet iz Ruš je naročil 1000 trt, a komaj 100 jih je pognalo. Kar pa je v trtnicah kaj vredno, tega pa ne dobijo kmetje, ampak meščani in baroni. Letos se je židovskemu potomcu baronu Rosmanitu dovolilo, da si je izbral 20.000 najlepših trt, kmet pa si ne sme izbirati. Seveda, ko je Stiegler v Gradcu izvedel, da vlada med kmeti razburjenje, ker se je Rosmanitu dovolila izbira in ker je Stiegler sam bil zraven pri tem, naročil je voditeljem trtnic, naj sedaj tudi kmetom puste izbirati. Kmetje pa, ki so vedeli, da si je Rosmanit boljše trte izbral, niso hoteli iti več po slabše trte! Tako deželna vlada skrbi za naše kmete! Vse, kar se stori, mora kmet plačevati, koristi pa imajo drugi!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Tukajšnja šola so zaprli zaradi ošpic, na katerih je baje čez 50 otrok bolanih. — Prvega majnika je pel v trojiški cerkvi svojo drugo sv. mašo preč. g. novomašnik P. Pavel Potočnik od Sv. Urbana, franciškan slovenske provincije. Došli gospodje so občudovali krasno trojiško cerkveno petje.

Sv. Anton v Slovenskih goricah. Po kratki mučni bolezni je umrl dne 25. apr. mladenič Matija Osterc. Imel bi te dni iti k naboru — in res je šel . . . Boter mu je bil obljubil za ta veseli dan goldinar in ga je tudi dal — za sv. mašo. Rajni Matija je bil ud Marijine družbe. Slovesen pogreb je pričal, kako priljubljen je bil rajni med svojimi tovariši. N. p. v m.!

Od Sv. Bolfenka pri Središču. Naš krajan, gospod Karol Mikel, ravnatelj nemške deželne višje realke v Kromerizu, stopi koncem meseca julija t. l. na lastno prošnjo v pokoj. Visoki moravski deželni odbor mu je zaradi njegovega nad tridesetletnega vestnega in uspešnega delovanja na srednjih šolah dovolil popolno dosežanje plačo kot pokojnino. Čestitamo! Gospod ravnatelj ima pri nas in pri Sv. Miklavžu posestvo ter se rad peča z gospodarstvom, posebno je velik prijatelj sadjarstva, kar bo tukajšnjim okoličanom gotovo mnogo koristilo.

Ptujski „pljuvalnik“, ki čuje na ime „Štajere“, se „čudi“, da „Gospodar“ svojim